

[Merete Bjørn Hanssen.]

letafgiften, og som låser den endelige statslige udgiftsramme fast på det kommende finansårs niveau, 27 mill. kr.

I forbindelse med denne udgiftsramme har jeg spørgsmål på to områder til ministeren. Først om udgiften til de foreslåede filmkonsulenters lønning — de skal jo ansættes af ministeren — er medregnet i rammebeløbet, og hvilket niveau ministeren har tænkt sig at lønne filmkonsulenterne på.

Det andet spørgsmål vedrører det, som er nævnt i forbindelse med lovforslaget om, at der i filmfonden foregår overvejelser om at købe ASAs filmstudier. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han i dag vil give tilsagn om, at der ikke, mens behandlingen af lovforslaget står på her i folketinget, træffes nogen endelig afgørelse, fordi det jo torrykker det økonomiske grundlag, vi forhandler på, med, som anslået af ministeren, 5 mill. kr. Jeg må finde det rimeligt, at folketinget får lejlighed til at vurdere den problematik, der er indeholdt i dette køb.

Hovedinteressen må dernæst samle sig om, hvorledes forslaget inden for den økonomiske ramme opfylder kravene til en kulturpolitisk motiveret statsstøtte til filmkunsten. Et hovedformål må her være inden for EF-reglerne at gøre det muligt at opretholde en dansk filmproduktion, men her er det, jeg synes at ministerens forslag svigter lidt. Jeg har fået foretaget en beregning af lovforslagets konsekvenser og stiller gerne denne beregning til rådighed for det kommende udvalgsarbejde, så det kan gå ind i vores vurderinger af forholdene. Det er en beregning, der er baseret på de samlede biografentréindtægter i 1971, som de fordeler sig efter den gældende lov, og som de ville fordele sig, hvis billetafgiften var totalt afskaffet. Denne beregning viser, at foruden den forbedring, som vi ved biograferne vil få, og som også er tilsigtet, vil producenter eller udlejere af udenlandske film opnå en forbedring, der beløber sig til 5 mill. kr. Det kan jo ikke undre, når det er dem, der har finansieret filmstøtten hidtil — mens producenter eller udlejere af danske film vil få deres nuværende økonomiske stilling forringet med 6 mill. kr. Jeg anvender altså et mere ædrueligt tal end det, der har været fremme i den offentlige debat, og lader gerne denne

beregning indgå i det kommende folketingsudvalgs vurdering.

Ministeren kan ikke være ukendt med problemstillingen, for vi havde den fremme under udvalgsarbejdet i sidste samling, og ministeren er også selv inde på spørgsmålet i sin fremsættelse. Mit parti kan ikke uden en nærmere vurdering under udvalgsarbejdet medvirke til den fulde konsekvens af lovforslaget, som denne beregning udviser.

Andre beregninger, der foreligger for mig, viser, opgjort over en 5-årig periode, at billetafgiften for samtlige danske filmproducenter, også de fondsstøttede, udgør 3/8 af deres indtægter. Nu foreslår ministeren at skaffe dem kompensation herfor gennem en forhøjet filmleje. Også det har jeg fået beregnet, og det viser sig, at den nuværende filmleje skal forøges med 1/3 af det nuværende niveau, hvilket igen menes at forringe mulighederne for, at filmen kan spille sig ind. Jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg er ganske enig i hans synspunkt om, at når vi nu går over til statsstøtte, må der være et kvalitets- og et lødighedskriterium. Jeg gør mig ikke til talsmand for, at vi skal skaffe kompensation for den fulde virkning af billetafgiftens bortfald. Men jeg synes alligevel, der ligger et problem for os her, og derfor mener jeg, at vi må tage dette spørgsmål op inden for den angivne økonomiske støtte-ramme, som ministeren har foreslået.

Måske kunne de overvejelser, vi kommer ind på i udvalget, føre til, at et andet ønske, som mit parti nærer til udformningen af det foreslåede filminstituts virksomhed, kan opfyldes. Jeg kunne nemlig godt tænke mig en mere konkret øremærkning af, hvilke summer der skal gå til de enkelte formål, der er opregnet i forslagets § 11.

På baggrund af den just overståede filmsæson mener jeg også, at spørgsmålet om at fastlægge en overgrænse for, hvor mange film der kan nyde støtte, må med ind i vore overvejelser. Fru Lene Bro var lidt inde på denne problemstilling. Forholdet er jo det, at der i 1970-71 er produceret 28 spillefilm her i landet, og det er det højeste tal nogen sinde. Seksten eller dobbelt så mange som nogen sinde før i filmfondens tid har fået en produktionsgaranti på i alt 7 mill. kr. Men kun to af disse film vil spille sig ind, mens de øvrige 14 formentlig kun vil indspille